

6- Ümmetin ittifakı varken mezhepsizlere ne oluyor?

5. Delil: “Siz, iyiliği emreder, kötülükten sakındırılırsınız” - (Âl-i İmrân 110)

Mezhep yok diyenler, ayeti okur okumaz “Ben anladım!” diyor. E kardeşim, çay demlemesini bile annene soruyorsun, Kur’an’ı kimden öğrendin? Akıl başka şey, hüküm çıkarmak başka!

Peki Kur’an bu konuda ne buyurmuş? Haydi bakalım...

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz.

تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ؟

İyiliği emreder, kötülükten nehyedersiniz ve Allah’a inanırsınız. (Al-i İmran 110)

Kur’an, bu ümmeti yani Müslümanları özel bir sıfatla tarif eder:

“Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten men edersiniz...” (Âl-i İmrân 110)

Madem bu ümmet ve bu ümmetin âlimleri, Allah tarafından, iyiliği emretmek ve kötülüğü nehyetmekle vafedilmiştir. Yani bu ümmetin âlimleri, bir şeyi **ittifakla** “emrediyorsa” o şey **iyidir**. Bir şeyi **ittifakla** “yasaklıyorsa” o şey de **kötüdür**. Aksi olamaz. Yani iyiliği men edip, kötülüğü emredemezler. Zira bu, Kuran’ın mezkûr beyanına muhalif olur ki, bu mümkün değildir.

Ümmetin âlimleri, yani müctehidler, muhaddisler, fakihler; 14 asır boyunca tek ses olmuşlar. Mezhepsizlik kötüdür. Bir mezhebe bağlanmak vaciptir.

Eğer bu âlimler kötülüğü nehyetme ve iyiliği emretme vasfına sahiplerse (ki Kur’an bunu söylüyor), o zaman onların “mezhepsizlik kötüdür” sözü, doğrudan ilahi onaylı bir hüküm gibidir.

Aksi halde –haşa– bu ümmetin âlimleri iyiliği yasaklayıp, kötülüğü emretmiş olur ki, bu Kur’an’a açıkça ters düşer. Ama Kur’an onlara bu güzel vasfı verdiği göre, onların ittifak ettiği hüküm, iyilikten başka bir şey olamaz. Mezhepsizliğin önünü açmak = **Kur’an’daki ümmet vasfını inkâr etmektir**.

O hâlde biz bu ayetin ışığında çok net bir şey söylüyoruz: **Mezhepsizlik haramdır. Bir mezhebe bağlanmak vaciptir**. Çünkü bu ümmetin âlimleri böyle söylemiş, böyle öğretmiş ve böyle yaşamıştır.

Düşün ki, bir binanın kolonlarını mühendisler “bu taşımaz, yıkılır” diye işaretlemiş. Sen çıkıp, “Ben kendi gözümle baktım, bence sağlam” desen.. O bina senin üstüne çökünce ne olacak? İşte mezhepsizlik de böyle bir risktir: **Görünürde özgürlük, hakikatte yıkım.**

Mezhepler; bu ümmetin iman mimarlarıdır. Senin değil hüküm vermek, fikir yürütmek için bile onların yanında edeple diz çökmen gerekir. Allah bizi kendi kafamızın peşinden değil, **ümmetin âlimlerinin izinden** gidenlerden eylesin.

Bu ümmetin âlimleri 14 asır boyunca mezhepsizliğin kötü bir şey olduğunu söyleyerek, mezhepsizliği nehyetmiş ve bir mezhebe bağlanmayı emretmiştir. Şimdi bu beyanlardan birkaçını nakledelim:

İmam-ı Gazali (ra): Müctehid olmayanın, bir mezhep imamına tabi olması gerekmektedir. Mukallidin, yani Kuran’dan ve hadislerden hüküm çıkarma gücü olmayanların, taklit ettiği ve uyduğu mezheb imamının sözü dışına çıkması caiz değildir. Çıkar diyen kimse de yoktur. Her yönden ona uyması gerekmektedir. Uyduğu mezhep imamına muhalefeti çirkin bir harekettir ve bu muhalefeti sebebiyle günahkârdır. (İhya, 9. Kitap, 2.Bab, Emir ve Nehyin Şartları; c.2, s.803)

Bu asırda yaşayanlar içinde müctehid yoktur. Müctehid olmayanlar da kendilerine sorulan meseleye, ancak bağlı buldukları mezhep imamından naklederek cevap verirler. Mezhep imamının ictihadını terk etmesi caiz değildir. (İhya, 1. Kitap, 4. bab, Hilaf İlmi ve Münazaranın Afetleri; c.1, s.113)

Ahmed bin Muhammed Tahtavi hazretleri: Fıkıh âlimlerinden bir karış ayrılan dalalete düşer. Kurtuluş yolu; Ehl-i sünnet ve-l cemaat denilen dört mezhepde toplanmıştır. Bu dört mezhep; Hanefi, Maliki, Şafîî ve Hanbelî’dir. Bu zamanda bu dört hak mezhepden birine tabi olmayan, ehl-i bid’a olup, cehenneme gider.

Bediüzzaman Said-i Nursi hazretleri: Hakikat namazında kıblen dört mezhep olsun.

Abdülğani Nablüsi hazretleri: Bugün dört mezhepden başkasına uymak caiz değildir.

İmam-ı Rabbanî hazretleri: Mezhepden ayrılmak ve mezhepsiz olmak ilhad, yani küfürdür. Dört mezhepten birini terk eden, boynundan İslam ipini çıkarmıştır.

İbn-i Melek: Şimdi yeryüzündeki yaşayan bütün müslümanlar, mukallittir. Yani taklit ehli olup, bir mezhebe bağlanması gerekmektedir. Bir mukallid, ne kadar âlim olursa olsun, ictihadda bulunamaz. Ancak müctehidlerin bildirdikleri hükümleri naklederler.

İbn-i Abidin ve Şevâhid-ül-hak hazretleri şöyle buyuruyor: İslâm âlimleri, sözbirliği ile bildiriyorlar ki; hicretin dördüncü asrından sonra, tek başına ictihad yapabilecek âlim dünyaya gelmedi. Şimdi bütün müslümanların, bilinen dört mezhepden birine uymaları lâzımdır. Çünkü şimdi, Kur’ân-ı Kerimi ve hadis-i şeriflerin tamamını anlayıp, bunlardan ahkâm çıkarabilecek ilim sahibi yoktur. Zaten bir mezhebe uyulursa, Kur’ân-ı Kerim’e ve

Resulullah'ın sünnetine uyulmuş olur.

Celâleddîn-i Süyûtî gibi büyük bir âlim, müctehid olduğunu söyleyince, zamanındaki âlimler, Suyûtî hazretlerine bir soru sordular ve ona; önceki âlimler bu mesele hakkında iki farklı cevap vermişlerdir. İctihadın en aşağı derecesinde olan, bunlardan birini seçebilir. Sen müctehid isen, bunlardan birini seçip bize haber ver” dediler. Suyûtî hazretleri, Allah'tan korktuğu için, isabet edememe endişesinden dolayı birini seçmeğe cesaret edemedi.

İbni Hacer hazretleri bu olay üzerine der ki: En aşağı derecedeki içtihad olan, iki haberden birini tercih etme işi böyle güç olunca, mutlak müctehid olmanın imkânsızlığını anlaşılmalıdır.

Şeyh-ül-islâm Zekeriyyâ buyurdu ki: “Mezheb imamları, kapalı olarak bildirilen hadis ve ayetleri izah edip açıklamasalardı, bunların hiçbirimiz anlayamaz, ya da yanlış anlardık.

Büyük âlim Muhammed Hadimi hazretleri **Berika** kitabında buyuruyor ki:“Şer'i delillerin; kitap, sünnet, icma ve kıyas olarak dört olması, ictihad mertebesindeki müctehid âlimler içindir. Mukallidler, yani müctehid olmayanlar için delil ve senet; bulunduğu mezhebin hükmüdür ve mezhep imamının görüşüdür. Çünkü mukallidler, ayet ve hadisten hüküm çıkaramaz. Bunun için bir mezhebin bir hükmü, ayet ve hadislere uymuyor gibi görünse de, yine o mezhebe uymak gerekir. Çünkü ayet ve hadisler tevili gerekebilir, neshedilmiş ve hükmü kalkmış olabilir. Bunu da ancak müctehid âlimler anlar.”

İmam-ı Şafi hazretleri: “İmam-ı Azam Ebu Hanife'nin görüş ve ictihadını beğenmeyene, Allah-u Teâlâ lânet etsin! Çünkü bütün müctehidler, İmam-ı Azam Ebu Hanife'nin çocukları hükmündedir.”

Taceddin-i Sübki hazretleri buyuruyor ki: Peygamberlerin varisi olan mezheb imamlarına karşı edepli olmalıdır. Din imamlarına dil uzatan, felakete gider. Onların her sözü bir delile dayanır.

İmam-ı Gazali hazretleri, bir ara müstakil bir mezhep kurmak istediği, ancak kendisine rüyada ikaz edildiği için bundan derhal vazgeçtiği sahih kaynaklarda nakledilmektedir. Evet, İmam-ı gazali gibi bir Hücetü-l İslam, mezhep kuramamış ve fikhî hükümlerde İmam-ı Şafi'yi taklit etmiştir. Acaba zamanımızın mezhepsizleri, İmam-ı Gazali'den daha mı âlimdir? Ya da ondan daha mı yeteneklidir? Belki de arada ki fark; Bunların, İmam-ı Gazali kadar Allah'tan korkmamaları ve isabet edememe endişesini taşımamalarıdır.

Muhammed Zahid el- Kevseri: Mezhepsizlik, dizensizliğe giden köprüdür.

Şehristani ve **Yusuf en-Nehbani:** Hak olan, doğru olan dört mezhebin itikadları, yani imanları aynıdır. Dördü de Ehl-i Sünnet itikadındadır. Mezheplerden birine uymayan bidat ehli sayılır ve mezhepsizdir.

Tahtavi: Ehl-i Sünnetin onlarca mezhebinden dört tanesi kitaplara geçmiş olup, diğerleri kısmen unutulmuştur. Müctehid olmayanların, bütün hareketlerinde ve ibadetlerinde bir

müctehide tabi olması yani bu dört mezhepten birinde bulunması gerekmektedir.

Abdurrahman Silheti, İmam-ı Nablusi: Mezheb taklit etmek, Kitap ve sünnetten ayrılmış olmak demek değildir. Bilakis mezheb imamının Kitap ve sünnetten bildiklerine uymak, Kitap ve sünnete uymak demektir.

Bu meselede söylenen sözlerin tamamını nakledecek olsak, hususi bir kitap olabilir. Şimdi toparlayalım

Kur'an bu ümmeti, "hayırlı ümmet" diye tanıtırken, bu hayrın sebebini de net bir şekilde açıklıyor: İyiliği emretmeleri ve kötülüğü yasaklamaları.

Peki kim bu ümmetin temsilcisi? Elbette ki âlimleri. Çünkü sıradan bir Müslüman dini hüküm koyamaz. Dine neyin uygun neyin yanlış olduğunu ancak ilim ehli tayin eder.

Şimdi şu muhakemeyi yapalım: Kur'an'a göre: Ümmetin vasfı = İyiliği emredip kötülüğü yasaklamaktır. Peygamberimize göre: "Ümmetim dalalet (sapıklık) üzere ittifak etmez."

Gerçek şu ki: Bu ümmetin bütün büyük âlimleri, 14 asır boyunca mezhepsizliğin yanlış, mezhebe bağlılığın farz olduğunu beyan etmiş ve kendileri de dört mezhepten birine tabi olmuştur. O hâlde; bu konuda ümmetin ittifakı (icma) vardır.

O zaman şu sonucu açıkça ortaya koyabiliriz:

- Ümmetin bütün âlimlerinin ittifak ettiği bir mesele, batıl olamaz.
- Çünkü ümmet batılda birleşmez. Ve çünkü ümmetin âlimleri iyiliği emreder.
- Öyleyse, mezhebe bağlanmak bir iyiliktir, hayırdır, hak yoldur.
- Mezhepsizlik ise bir sapmadır, bir tehlikedir, bir bid'attir.

Şimdi mezhepsizlerin iddialarına bakalım: Onlar ne diyor? "Mezhebe gerek yok." "Mezhepsizlik caizdir." "Kur'an ortada, herkes kendi hükmünü çıkarabilir."

Peki bu sözün sonucu ne oluyor? Bu durumda 14 asırlık tüm İslam âlimleri -hâşâ- hatalı olmuş olur. Tüm ümmet -hâşâ- bir batılda birleşmiş olur. Kur'an'ın övdüğü "iyiliği emreden hayırlı ümmet" meğer kötülüğü emreden bir toplulukmuş gibi gösterilmiş olur.

Bu ne demektir biliyor musun? Bu, ayetleri ve hadisleri reddetmekle eşdeğerdir. Yol ikidir, seçim net:

1. Yol: Kur'an'a ve hadislere kulak vermek.

"Ümmetim dalalette ittifak etmez" hadis-i şerifini kabul ederiz. "Bu ümmet hayırlıdır, iyiliği emreder" ayetine inanırız. Dolayısıyla bu ümmetin âlimlerinin mezhepsizliği nehyetmesi ve mezhebe bağlanmayı emretmesini kabul ederiz. Bu durumda: Mezhepsizlik haram, bir mezhebe bağlanmak vacip olur.

2. Yol: Mezhepsizleri dinlemek.

Ama bu yol ya hadisi inkâr ya Kur'an'ın ümmete verdiği sıfatı reddetmek, ya da her ikisini birlikte yalanlamak anlamına gelir. Ve bu yolu seçen kişi, aslında "Ümmet 1400 yıl yanıldı, biz şimdi doğruyu bulduk" demiş olur ki, bu iddia ne cüretin ne de cehaletin sınırlarını tanır.

Ümmetin âlimleri 14 asırdır mezhepsizliğe "hayır" dedi. Bu âlimler, sadece fikir üretmedi; bizzat mezheplere tabi oldular. Bu ittifak, Kur'an'a ve sünnete göre dalalet olamaz. Bu yüzden mezhepsizliği savunmak; Kur'an'ın "hayırlı ümmet" dediği yapıyı, batıl bir topluluk gibi göstermek demektir. Oysa bu ümmetin yolu, Allah ve Resulü'nün yoludur. O yolun adı da ilimle gidilen, rehberli yollar: mezheplerdir.

Kardeşim...Ümmetin en büyük beyinleri, en derin kalpleri, en temiz niyetlileri; Gazaliler, Suyutiler, Rabbaniler, Şafililerdir...Onlar mezhebe bağlandı. Sen neden bağlanmayasın?

Ya ümmetin yolunu takip edeceksin ya da kendi yolunu çizip uçuruma gideceksin. Kur'an yol gösteriyor. Peygamber uyarıyor. Âlimler haykırıyor. **"Yol iki, tercih senin!"**